

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 49.

3die december 1893.

19de aarg.

Smaa musikantere.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 ekspfr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkomme reaktioner af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Fortsættelse.)

Marie stod grædende ved sengen, idet hun med skjælvende haand holdt lysen. Tilslut gjentog hun under hulknen: „Amen.“

„Ja“, vedblev faderen, „kære datter, der skal vi se Jesus i hans herlighed, som Gud har givet ham, før end verdens grundvold blev lagt. Der skal vi ogsaa gjense hinanden.“

Han lagde sig atter ned paa hovedpuden for at hvile en stund. Bogen var det nye testamente, som han havde kjøbt kort efter sin udvisning fra Giltburg.

„Kære Marie“, begyndte han lidt senere.

„Jeg maa endnu ogsaa takke dig for den kjærlighed, som du har vist mig under denne min sidste sygdom. Du har trofast og med glæde i hjertet fulgt Herrens vilje i det fjerde bud. Og nu har jeg intet andet at give dig end min velsignelse og denne bog. Vær from og god, kære datter, saa vil denne velsignelse ikke være forgjæves. Tag denne bog til minde om din far. Det er ikke mange penge, den har kostet, men hvis du vil læse flittig i den og leve efter den, saa efterlader jeg dig for hine saa penge, som jeg anvendte til at kjøbe den, den største skat. Thi den indeholder Guds ord, og det er en kraft til saliggjærelse for hver den, som tror. Læs hver morgen et lidet stykke i den; om du har aldrig saa meget at gjøre, kan du altid faa tid dertil, og bevar i dit hjerte og overvei

hver dag det læste. Træffer du paa steder, som du ikke kan forstaa, saa bed din sjælesfærger at forklare dem for dig, ligesom jeg har gjort. Men det vigtigste deri er klart nok for alle mennesker. Hold dig til det og lev derefter, saa vil det ikke blive uden velsignelse for dig. Blot det ene lille sted: „Ser til liljerne paa marken“, har bragt mig mere visdom end hele bøger, som jeg i min ungdom har læst. Dette skriftsted med sin dybe betydnung har tusende gange været mig en kilde til glæde, og utallige gange, naar ellers modgang vilde have gjort mig forsagt og mismodig, har det kunnet gjøre mig glad og fornøjet.

Klokken tre om morgenen sagde faderen: „Marie, jeg føler saadan underlig uro over mig. Luk op vinduet lidt!“

Marie aabnede vinduet. Maanen var ikke længere paa himmelen; men stjernerne funklede saa ubeskrivelig skjønt.

„Se, hvor skjøn himmelen er“, sagde Jakob. „Hvad er jordens blomster i sammenligning med hine funklende stjerner. Nu vandrer jeg bort til min Gud. O, hvor glad jeg er! Vær altid from, saa ogsaa du engang kan komme til ham!“

Med disse ord sank han tilbage i sin seng og sovnede hen — stille og salig. Marie var først ikke sikker paa, om han blot var falden i asmagt; hun havde endnu aldrig seet nogen dø. Hun sølte sig imidlertid ængstelig tilmode og vækkede husets folk, og alle samlede snart efter ved dødsleiet. Da Marie nu fik høre, at han virkelig var død, omfavnede hun grædende sin faders lig og kyskede hans blege ansigt, og hendes taarer blandedes med hans dødsved.

Alle de omstaaende græd. Bondekonon fik tilslut Marie overtalt til at følge med ud; men den næste nat vilde hun endelig vaage ved faderens lig og læste, bad og græd, indtil morgenen atter oprandt. Før man lukkede kisten, betragtede hun endnu en sidste gang kjærlig det dyrebare lig. „Al“,

sagde hun, „altsaa er det sidste gang jeg herved ser dit ærværdige ansigt. Hvor skjøn du er at se til — det er jo ligesom et smil over dit ansigt, som om allerede den tilkommende herligheds straalere havde kastet et skjær derover. O farvel — farvel — kjære far!“ hulkede hun.

Hun lagde derpaa en smuk blomsterbuket i den haand, som saa ofte her i livet havde fystet med blomster og planter. „Disse vaarens blomster være et billede paa din opstandelse engang“, sagde hun, „og denne altid grønne rosmarinkvist et billede paa, at jeg aldrig skal glemme dig.“

Da man spigrede kisten til, var det ligesom hvert hammerslag rammede hendes hjerte, og hun sank afmægtig om. Bondekonon bragte hende ind i et kammer og bad hende om at lægge sig en stund paa sengen for at komme lidt til kræfter igjen. Paa veien til kirkegaarden gik Marie lige bagefter kisten, iført en sort kjole, som en medlidende pige i landsbyen havde været saa venlig at laane hende. Hun var bleg som et lig, og alle havde ondt af den stakkars pige, som nu var aldeles alene i verden uden hverken far eller mor.

Gamle Jakobs grav laa i et hjørne af kirkegaarden, hvor den overstyggedes af to store grantrær. Presten holdt en gribende tale over Jesu ord: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: uden at hvedekornet falder i jorden og dør, bliver det alene; men naar det dør, bærer det megen frugt.“ Han talte om, hvor gudhengiven og taalmodig den fromme gamle mand havde baaret sine lidelser, og hvilket skjønt eksempel han havde efterladt for alle sine omgivelser. Han talte fremdeles mangt et trøstens ord til den dybt bedrøvede datter og takkede i den afsødes navn de brave bondefolk for al udbist kjærlighed og bad dem nu at træde i faders og moders fæd for den efterladte datter.

Marie vandrede senere ofte hen til sin faders grav. „Det er ikke nogensteds, jeg

kan bede saaledes som der“, sagde hun. „Jeg faar der en saadan levende følelse af, hvorledes vi tilhører en bedre verden og gribes af hjemme efter mit rette fædreland.“ Og altid forlod hun den kjære grav med det fromme forsæt aldrig at lytte til denne verdens lokkende røster og altid at leve for Gud — i det salige haab hilst ved Guds trone atter at faa gjense sine kjære forældre.

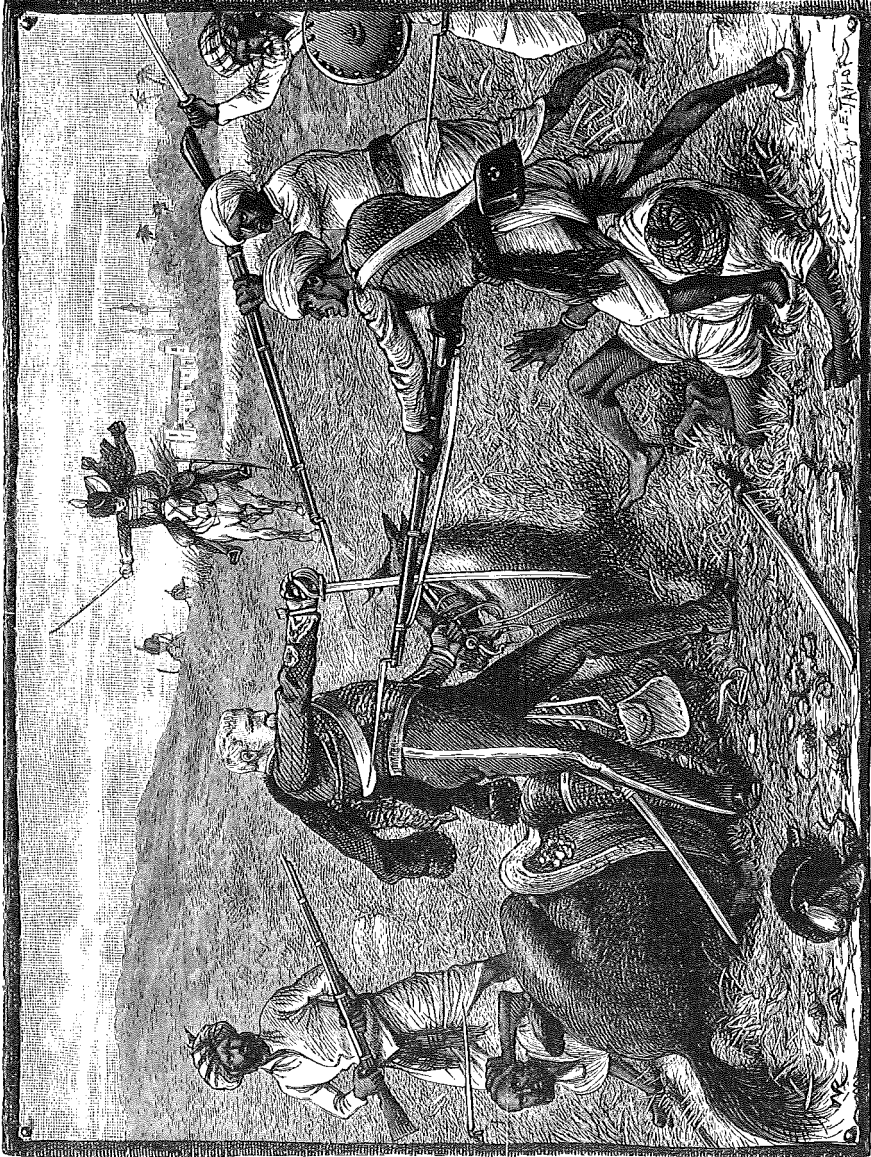
13. Nye lidelser for Marie.

Paa Granly havde efter Jakobs død mangt og meget forandret sig. De gamle bondefolk havde overgivet gaarden til sin eneste søn, som var et brødt og stilsærdigt menneske. Hans kone var meget skjøn og dertil rig; men desværre havde hun ikke tanke for noget andet end sin skjønhed, og hvorledes hun skulde forøge sin formue. Denne hendes stolthed og gjerrighed satte ogsaa efterhaanden saaledes sit præg paa hendes ansigt, at hun trods sin skjønhed fik et ubehageligt ydre. Aldrig vilde hun ofre en skilling for at glæde sine svigerforældre; tvertimod lod hun dem føle sin ubilje ved at skulle lade dem faa, hvad der lovlig tilkom dem. Hun ærgrede dem paa alle mulige maader og næsten misundte dem hver bid mad. De brave gamle folk holdt sig derfor gjerne helst i den lille bagstue.

Den unge mand gik det ikke bedre. Den utækkelige kone oversøste ham gang paa gang med sine ukjærlige og stygge talemaader, og stadig fik han høre om den store formue, som hun havde bragt med sig. Hvis han derfor ikke den lange dag igjennem vilde leve i strid og trætte, maatte han taalmodig finde sig i alt. Hun vilde ikke engang tillade, at han ofte var inde hos sine gamle forældre, da hun — saa sagde hun — var ræd for, at han i al hemmelighed skulde stikke noget til dem. Kun om aftenen, naar han var færdig med dagens arbejde, bobede han at gaa ind til dem. Han fandt dem da gjerne siddende sørgmodig sammen paa bænten, og saa satte han sig hos dem og klagede for dem sin nød. (Fortsættes.)

Kaffeselskab.

Paa liv og død.

Et uudsletteligt barndomsminde.

Gn gammel mand fortæller følgende tildragelse fra sin barndom:

Selv om jeg bliver hundrede aar gammel, vil jeg aldrig kunne glemme, hvad der hændte mig en februar dag i min barndom. Jeg var dengang en gut paa ni aar og rigtig en „bogorm“; naar jeg var kommen hjem fra skolen og nogenlunde havde lært lekserne til den følgende dag, styrtede jeg mig straks over en eller anden morsklæbsbog og læste og læste, til jeg blev aldeles ør i hovedet og knapt vidste, hvad jeg læste. Min far var prest og havde liden tid til at beskæftige sig med mig; men min mor — ah, jeg synes endnu at se hende for mine øine, denne prægtige kvinde — hun baagede over mig og lod mig ikke uforstyrret hænge over mine bøger. Hun mente, at naar jeg havde læst mine leksker, havde jeg bedre af at komme ud og røre paa mig end at sidde inde og hænge over bogen. Den dag, som jeg nu vil fortælle om, det var den 28de februar, læste jeg Robinson, og det forekom mig saa ubestribelig morsomt at sidde aldeles uforstyrret og læse om hans oplevelser.

Da raabte mor paa mig. Hun skulde ud i byen for at se til nogle fattige og søge og vilde, at jeg skulde følge med.

Blandt andre var der en gammel, blind kvinde ved navn madam Stekler, som jeg havde lobet at læse lidt høit for to gange i ugen. Nu var det atter den ugedag, som jeg skulde til hende, og jeg vidste, at hun plejede at glæde sig meget til mit komme. Ogsaa jeg glædede mig som regel ved at kunne gjøre den gamle en tjeneste, for hvilken hun stadig overrøste mig med taksigelser; men idag — nei, idag havde jeg langt større lyst til at være hjemme.

Jeg sagde det ogsaa til mor, men det hjalp lidet. Den blinde ventede paa mig,

indbendte hun, og jeg havde lobet hende at komme. Min mor holdt altid sine løfter, og det samme krævede hun af andre. Jeg kom da rigtignok en smule skamfuld med den indbending, at det vist var svært — koldt ude.

„Stammer du dig ikke?“ var svaret. „Gutter pleier ikke at fryse saa let. Skynd dig nu! Et medlidende hjerte giver villige fødder.“

Det hjalp saaledes ikke at komme med indbendinger; jeg maatte følge med. Byen laa paa den anden side af en liden elv, ved hvilken der laa en kvern, og her var vandet ikke tilfrosset, skjønt kulden virkelig var hindende. Da vi var naaet frem til broen, stansede mor og sagde:

„Se, min gut, paa vandet. Her hvor det er i stadig bevægelse, flyder det muntert afsted, medens dammen deroppe er belagt med haard is. Arbejde beforder ens helbred.“

Jeg svarede ikke; mine tanker var fremdeles hos Robinson. Men snart efter var vi fremme ved madam Steklers stue, og jeg holdt virkelig saa meget af den gamle, at jeg kunde hilse venlig paa hende trods mit daarlige lune. Mor snakkede paa sin sedvanlige kjærlige maade med den gamle, gav hende lidt te og mygt brød, som hun havde med sig i en kurb, og derpaa sagde hun:

„Jeg maa nu gaa videre; men Henrik bliver her og læser for Dem en times tid. Jeg haaber, at han idag vil gjøre sig rigtig flid.“

Den blinde takkede, hvorpaa mor sagde farvel og gik. Jeg syntes, hun var rent haard mod mig, og at hun holdt mere af den blinde end af mig; thi for at glæde den gamle kone maatte jeg tilfidesætte mit eget ønske, og ærgerlig satte jeg mig til at læse.

Hadde det endda været en morsom fortælling! Men aldrig havde den bog, jeg læste af, forekommet mig saa kjedelig som idag; jeg havde naturligvis blot interesse

for Robinson. Jeg læste hurtig, slurbet og uden den mindste betoning. Engang læste jeg aldeles galt; jeg saa da op paa den blinde, men hun gjorde ikke det mindste tegn til at have merket det. Jeg skjæl mig til at se efter, hvor lang fortællingen var — at, jeg vilde ikke blive færdig med den paa mindre end en time, selv om jeg læste aldrig saa fort. Jeg gjorde da sagen af i en fart, hoppede over en—to—tre — og tilslut fire sider, læste i en flyvende hast og kom saaledes hurtig til enden. Da greb jeg min lue, sagde raast farvel og gik.

Nu var jeg da fri. Far var ikke hjemme, det vidste jeg, og mor vilde mindst komme til at være borte endnu to timer. Jeg havde anvendt en halv time til min „Kjærlighedstjeneste“; hvis jeg nu skyndte mig hjem, kunde jeg saa læst ud bogen, inden jeg lagde mig.

Nu, da det gjaldt min egen fornøielse, kunde jeg springe; men da jeg nys gik samme vei ved min moders side, havde jeg gaaet trægt og langsomt.

Snart var jeg atter ved broen. Den var meget glat af is, men jeg tænkte ikke paa at være forsigtig. Blot fremad! Da gled jeg. Broen havde blot rækbælt paa den ene side, og jeg gled ned mod den anden og faldt udover. Men i faldet var jeg saa heldig at faa grebet fat i en af bropillerne, som jeg søgte at holde mig fast til. Den var imidlertid saa glat, at jeg lidt efter lidt gled længere ned, og med gru saa jeg, hvor nær jeg var det isnende kolde vand. Da fik jeg tag i en gren fra et træ, som hang ud over elven. Med fortvilelsens kraft holdt jeg fast i den, men at klatre op var jeg ikke istand til, lammet som jeg var af angst og forstrækkelse.

Saaledes hængte jeg en stund. „Mor, mor!“ raabte jeg høit. O, hvor jeg nu ønskede, at hun var her, hun, som jeg nylig havde ønsket langt væk. Nu stod det med forfærdelig tydelighed for min sjæl: Saa-

ledes straffer Gud dig; du vilde bedrage ham, da du berøvede den blinde hendes glæde, du har været ulhdig mod din mor; derfor maa du nu drukne.

Mine hænder stivnede mere, jeg følte, at jeg ikke var istand til at holde mig oppe længere. Endnu engang raabte jeg: „Mor, mor!“ — derpaa blev det mørkt omkring mig; vandet brusede, men jeg syntes at høre stemmer, som raabte mit navn.

Da jeg atter kom til bevidsthed, laa jeg i min seng, og den bedste af alle mødre stod bøjet over mig. Senere fortalte hun mig, at hun havde været inde hos en stakkars sygtone, som laa og frøs og manglede nok sengklæder at have over sig. Der gjaldt det at bringe skyndsom hjælp, at hun besluttede derfor at tage den syge tones mand med sig hjem og straks lade ham faa med sig et teppe. Denne hendes opofrende kjærlighed reddede hendes søns liv; thi da hun kom i nærheden af broen, fik hun høre mine nødraab og kom netop i rette øieblik til at faa draget mig op af vandet — mine stivnede hænder havde nemlig sluppet taget. En haard sygdom blev følgen for mig; min ulhdighed havde bragt mig straf som fortjent.

Det varede meget længe, før jeg fik læst Robinson tilende. Og aldrig har jeg senere kunnet gaa over broen uden at mindes denne februar dag, da jeg saa ubillig fulgte min mor paa hendes kjærlighedsvandring og ved bedrageri vilde unddrage mig en pligt; men blev reddet fra døden ved Guds haand. (Efter sv. Barnav.)

Kjærligheden er troens hjerte; det maa ikke staa stille, ellers dør troen. Og haabet er dens øie, hvormed den skuer ud i fremtidens dunkle rum.

Det sande og det falske haab er forskjellige fra hinanden derved, at hint hviler paa troen, dette derimod bygger i luften uden grund.

Napoleon og matrosen.

Medens den franske hær under Napoleon laa i Boulogne bestemt til at gjøre en landgang i England, lyfledes det engang nogle franske sømænd at tage tilfange en engelsk matros. De satte ham ikke i fængsel, men tillod ham at gaa omkring, og fangen gif dag efter dag og spejdede ud over „Kanalen,” tænkende paa, hvorledes han skulde finde nogen maade at slippe bort paa.

En morgen skyllede bølgerne en tom tønde mod strandbredden. Matrosen halede den iland og skjulte den i en hule, hvor han fik gjort en slags baad af den. Da den var færdig, satte han den paa vandet, men blev straks falket af nogle franskmænd, som lo og gjorde nar af ham for hans sorg over ikke at slippe bort.

Napoleon fik høre om matrosen og hans underlige baad og sendte bud efter ham. Han foreskillede ham, hvor taabeligt det var at ville tænke paa at komme over „Kanalen” paa den maade; men da han fik vide, at det var længsel efter at se sin gamle moder igjen, som havde drevet matrosen til hans fortvilede forsøg, gav han manden fri og skjænkede ham en guldpenge til reisen. Skjønt matrosen mere end engang senere var i mangel for penge, vilde han aldrig skille sig med den guldpenge, Napoleon havde givet ham.

En mægtig erobrer modtager lærdom af et lidet dyr.

Hen berømte erobrer Timur vil være mange af vore læsere bekendt. Han var herster over mongolerne og foretog i anden halvdel af det 14de aarhundrede store erobringer i det sydlige og vestlige Asien; han angreb tilslut ogsaa det tyrkiske rige, slog tyrkerne i et stort slag og tog deres sultan tilfange. Han er bekendt for sin store grusomhed; han kunde nedfable mennesker i tusendvis, bygge hele pyramider af hjerne-skaller og lagde undertiden hele landskaber øde efter sine herjinger. Men samtidig var han en sjelden dygtig feltherre, gav sit folk mange gode love og er bleven en af middel-

alderens mere kjendte personligheder. Han døde i aaret 1405.

Fra hans liv fortælles følgende lille træk: Han var engang blevet besejret i en kamp og maatte som flygtning tilbringe flere timer i en forfalden ruin. Ensom, hjælpeløs og skilt fra sine venner følte han sig mismodig. Men medens han laa udstrakt paa den haarde jord og tænkte paa, hvad han skulde gjøre, fik han se paa en myre, som kom slæbende med noget, som var ligesaa stort som den selv. Tilslidst forsøgte den at krybe opover en liden skraaning med sin byrde; men denne var altfor tung, og den tumlede tilbage. Dette tog dog ikke modet fra den; den forsøgte atter, men tumlede igjen tilbage. Alligevel vilde det ihærdige dyr ikke opgive forsøget. Timur betragtede den med stadig stigende opmærksomhed. Ni og seksti gange forsøgte den, men saldt ligesaa mange gange tilbage. Den gjorde da for tyttende gang et nyt forsøg, og dennegang lykkedes det. Timur sagde siden til sine venner: „Denne lille hændelse gav mig nyt mod, og jeg glemte den aldrig.” Han havde modtaget en vigtig lærdom af den lille myre: han havde lært ihærdighed. Alle, som vil udrette noget i verden, har maattet lære sig til denne egen-skab. Vil vi blive til nytte for vore medmennesker, maa vi ogsaa lære det samme, enten det gjælder det ene eller det andet, som falder os vanskeligt. Sig ikke for snart: „Jeg kan ikke.” Ved Guds hjælp og ihærdigt arbejde skal du se, at maallet nok kan ske lader sig naa.

Bogstavgaade.

3 1 5 faar vi af melk. 10 17 4 8 17 18 er en norsk bh. 4 3 2 5 17 er et lidet stadeligt dyr. 5 6 8 17 4 er et farligt rovdyr. 8 17 3 4 12 er et guttenavn. 7 3 4 16 17 er et europæisk land og 10 11 12 en kornsort. 4 3 9 6 7 17 4 er sødt at spise. Det hele er paa 18 bogstaver og navnet paa en bekendt bygning i Kristiania.

Thorvald Brækken.

Tirktantgaade.

Af bogstaverne k t n o o r v æ dannes følgende tre ord, der i ordnet stilling kan i ses baade vandret og lodret: 1. Et spinderredskab. 2. En stuevarmer. 3. Et led paa vort legeme.

Peder M. B. Drage.

(Fra Nordfjord)